

עמ"י 32600/06/22 - מדינת ישראל נגד ה"ע, ח"ד

בית משפט לנוער בבית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"י 32600-06-22 מדינת ישראל נ' ה"ע (קטין) ואח'

תיק חיצוני: 280025/2022

16.6.2022

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

מדינת ישראל

העוררת

נגד

המשיבים

1. ה"ע

2. ח"ד

נציג העוררת: רפ"ק גיא אברהמי

בא-כוח המשיב 1: עו"ד עאטף פרחאט

בא-כוח המשיב 2: עו"ד מחמוד רבאח

החלטה

נימוקי ההחלטה מיום 15.6.2022

ערר המדינה על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט ציון סהראי), מיום 15.6.2022, בתיק מ"י (ירושלים) 27255-06-22 בעניינו של המשיב 1, ה"ע, יליד 12.11.2005, כבן 16.5 (להלן - **הקטין**) ובתיק מ"י (ירושלים) 27157-06-22 בעניינו של המשיב 2, ח"ד, יליד 13.2.2004, כבן 18 ו-4 חודשים (להלן - **הבגיר**), אשר בה הורה על שחרורם של השניים בתנאים, כפי שיפורט להלן.

לאחר מתן ההחלטות, דחה בית המשפט קמא את בקשת המדינה להורות על עיכוב שחרור המשיב הבגיר, כדי לאפשר לה להגיש ערר על החלטתו בעוד הבגיר נתון במעצר. מטעם זה לא התבקש עיכוב שחרור הקטין (השוני בהחלטות שניתנו בעניין כל אחד מהמשיבים יוסבר להלן).

מהטעמים שיובאו להלן, הדיון שהתקיים לפניי אתמול (15.6.2022) החל רק לאחר השעה 19:00 והסתיים בשעה 19:40. כדי להימנע מעיכוב הצדדים ושאר הנוכחים (לרבות מתורגמנית בית המשפט והקלדנית), ניתנה החלטה ללא נימוקים, שלפיה הערר מתקבל ובהתאם לכך המשיבים יעצרו עד יום 19.6.2022 בשעה 13:00. עוד נקבע כי נימוקי ההחלטה יינתנו היום (16.6.2022).

להלן נימוקי ההחלטה.

רקע ועיקרי ההליכים

2. שני המשיבים חשודים בכך שעברו עבירת שוד בחבורה (סעיף 402(ב) בחוק העונשין, התשל"ז-1977) ועבירת קשר לעשיית פשע (סעיף 499(א)(1) בחוק האמור).

על-פי החשדות המיוחסים למשיבים, ביום 1.6.2022 בשעות הערב, נשדדה חנות 'אדידס' ב'קניון הדר' בשכונת תלפיות בירושלים. לאחר איסוף חומרי חקירה ובכלל זה סרטונים ממצלמות אבטחה המתעדים את התנהלות המשיבים לאורך כל האירוע, לרבות את הימלטותם מהמקום, נעצרו שני המשיבים ביום 14.6.2022 סמוך לשעה 05:00 לפנות בוקר.

3. ביום 14.6.2022 הובאו השניים לדיון בבית המשפט קמא לשם הארכת מעצרם לצורכי חקירה. לדברי נציג המשטרה בדיון לפני היום, הדיון התקיים בשעת צהריים מאוחרת, באופן שלא הותיר זמן רב לחקירת המשיבים לאחר הדיון.

בדיון זה הסכימו באי-כוח המשיבים להארכת משך מעצרם של המשיבים עד למחרת היום. בהתאם לכך קבע בית המשפט קמא כי יש בראיות כדי לבסס חשד סביר לכך שהמשיבים עברו את העבירות האמורות וכן כי ישנן מספר פעולות חקירה שהמשטרה מבקשת לעשות, אשר ישנו חשש כי ישובשו, אם המשיבים ישוחררו מהמעצר. לפיכך קבע כי מעצרם יוארך עד למחרת היום, 15.6.2022.

עוד הוסיף בית המשפט קמא וקבע, כי אם "לא תחול התפתחות משמעותית ובלתי צפויה בחקירה, שתצדיק הגשת בקשה נוספת, ישוחררו המשיבים מחר, 15.6.22 בשעה 14:00" וזאת בתנאים שפורטו. התנאים שנקבעו הם חובת התייצבות המשיבים לחקירה ולמשפט וכן מעצר בית מלא בביתו של כל אחד מהמשיבים, עד יום 19.6.2022 בשעה 12:00. להבטחת עמידתם בתנאים אלו נקבע כי תיחתם ערבות צד שלישי בסך 5,000 ₪ לכל אחד מהמשיבים, הבגיר יחתום על התחייבות עצמית בסך 5,000 וכן כי כל אחד מהשניים יפקיד סך 1,000 ₪.

עוד נאמר בהחלטה, כי נשקלה "העובדה שחלף פרק זמן מאז האירוע הנטען ועד למעצרם, ולכך שמדובר באירוע שניתן להפיג את המסוכנות הנשקפת ממנו באמצעות שחרור בתנאים שיבטיחו את תכלית המעצר" (דומה כי הכוונה להפגת המסוכנות הנשקפת מהמשיבים).

4. יום למחרת מעצר המשיבים והדיון האמור, ביום 15.6.2022, ביקשה המשטרה להאריך את משך מעצרם של שני המשיבים במספר ימים נוספים. הדיונים בעניינם התקיימו בנפרד, סמוך לשעה 13:00. תחילה נדון עניינו של הבגיר ולאחר מכן נדון עניינו של הקטין.

בדיון בעניינו של הבגיר ביקש בא-כוחו לשחררו בהתאם להחלטה שניתנה יום קודם לכן. לעומתו חזר נציג המשטרה על הבקשה והוסיף כי מבין ארבע-עשרה פעולות החקירה שביקשה המשטרה לעשות, נעשתה פעולה אחת.

בהחלטתו ממועד זה קבע בית המשפט קמא כי "לא חלה התפתחות בחקירה ולמעשה למעט פעולת חקירה אחת לא בוצעו פעולות חקירה כלשהן. תוצאי פעולת חקירה זו אינם מהווים התפתחות משמעותית ובלתי צפויה, לשון המעטה". לפיכך קבע, כי לא התקיימו התנאים שקבע בהחלטתו מיום קודם לכן, כי לא הייתה הצדקה להגשת בקשה נוספת ובהתאם להחלטתו הקודמת האמורה, הורה על שחרור הבגיר. עוד נקבע, כי הוא יוכל לצאת בליווי מפקח כדי להיבחן בבחינות שהוא אמור להיבחן. בסוף ההחלטה הוסיף בית המשפט קמא, כי "יש להחל בהליכי השחרור ללא דיחוי".

נציג המשטרה ביקש לעכב את שחרור המשיב הבגיר כדי לאפשר הגשת ערר על ההחלטה, אך בית המשפט דחה את הבקשה. את החלטתו זו נימק בכך שהיה על המשטרה להגיש ערר על ההחלטה שניתנה ביום 14.6.2022 ומשלא עשתה כן, היא "מוחזקת... כמי שמסכימה עם ההחלטה". כך.

מיד לאחר מכן התקיים הדיון בעניינו של הקטין ובו הודיעו הצדדים כי לנוכח ההחלטה בעניינו של הבגיר, מוסכם כי אף הקטין ישוחרר בתנאים שנקבעו בהחלטה מיום 14.6.2022. בדיון לפני הסביר נציג המשטרה, כי הסכמה זו נבעה מהחלטת בית המשפט קמא בעניין הבגיר וכן בשל דחיית הבקשה לעכב את שחרורו, כדי לאפשר הגשת ערר בעניינה של אותה החלטה. בנסיבות אלו הוסבר, כי הטוען המשטרתי נאלץ להסכים לשחרור הקטין.

5. עד כאן ההליכים וההתנהלות בבית המשפט קמא. לאחר מכן החלה התנהלות חמורה מצד שירות בתי הסוהר והממונים על בית המעצר במגרש הרוסים. עיקריה יתוארו עתה בקצרה.

6. הערר הנדון הוגש סמוך לאחר תום הדיונים בבית משפט השלום ונפתח בבית משפט זה בשעה 15:10. הערר נסרק בשעה 15:24 והועבר לעיוני זמן קצר לאחר מכן. לבקשתי נערך בירור עם באי-כוח המשיבים ועם נציג המשטרה בעניין השעה המוקדמת ביותר שבה יוכלו להתייצב לדיון ולהביא אליו את המשיבים, אשר כפי שנמסר לי, כי טרם שוחררו. בהתאם לתיאום המוקדם שנעשה עם כל הצדדים, ניתנה החלטתי (בשעה 15:42), אשר לפיה הדיון בערר יתקיים בשעה 16:15.

החל מהשעה 16:15 ועד השעה 18:00 המתינו באי-כוח הצדדים, מתורגמנית בית המשפט והקלדנית באולם להבאת המשיבים מבית המעצר. במהלך פרק זמן זה, אחת למספר דקות, נמסר לי כי חלים עיכובים בהוצאת המשיבים מבית המעצר במגרש הרוסים, למרות העובדה שבמקום ממתינים נידת משטרה ושוטרים שאמורים להסיע אותם אל הדיון בבית המשפט המחוזי. בירורים שנעשו ממזכירות בית המשפט ושעשה נציג המשטרה העלו כי אנשי שב"ס בבית המעצר יודעים על הדיון שנקבע, יודעים על שעת הדיון ויודעים שכולם ממתינים להגעת המשיבים. למרות זאת, מסיבותיהם שלהם בחרו אנשי שב"ס בבית המעצר להתעלם במפגיע מהחלטת בית המשפט ומכך שכל הגורמים האמורים יושבים וממתינים לבוא המשיבים.

בשעה 18:00 לערך נכנסתי לאולם כדי לברר עם באי-כוח המשיבים אם ניתן להתחיל בדיון ללא נוכחות המשיבים. באי-כוחם טענו כי ניתן לקיים את הדיון בהיעדר המשיבים רק אם תתקבל עתירתם לדחיית הערר בשל אי הבאת המשיבים.

לדין ומאחר שמעצרו בשעה זו אינו חוקי. לנוכח עמדה זו הוחלט להוסיף ולהמתין למשיבים. עם זאת, בהסכמת באי-כוח המשיבים, בשעה זו נמסר לעיוני חומר החקירה, לרבות הסרטונים ממצלמות האבטחה שבהם צפיתי. לאחר שסיימתי את הקריאה והצפייה כאמור, נמשכה ההמתנה למשיבים.

במהלך הזמן האמור ועד השעה 19:00 נמשכו הפניות אל בית המעצר במגרש הרוסים כדי לנסות לברר מדוע אנשי שב"ס שם מתעלמים מההחלטה המורה להם להעביר את המשיבים לידי המשטרה כדי להביאם לדין בבית המשפט. כפי שהתרשמתי מהדברים שנמסרו לי, אנשי שב"ס פשוט בחרו להתעלם מכל אותן פניות. כל זאת חרף עירוב גורמים שונים מבית המשפט אשר ניסו לפנות אל בית המעצר, אך כאמור, אנשי שב"ס פשוט התעלמו מכל אותן פניות.

7. רק לקראת השעה 19:00 נמסרו המשיבים לידי השוטרים שהמתינו להם ובשעה זו הם הובאו אל בית המשפט. הדיון החל מספר דקות לאחר השעה 19:00.

עיקרי טענות הצדדים

8. עם תחילת הדיון הערתי כי חומר החקירה שהוצג לעיוני כולל תמונה באיכות טובה וחדה אשר תיעדה את המשיבים במהלך האירוע. מהשוואת הבחורים הנראים בתמונה אל המשיבים ניתן לומר בבירור, כי שני המשיבים הם השניים הנראים בתמונה.

בעניין זה השיבו באי-כוח המשיבים במסגרת טיעוניהם, כי לא הייתה מחלוקת בעניין קיומן של ראיות אשר בכוחן לבסס חשד סביר לכך שהמשיבים עברו את העבירות.

9. נציג המשטרה (העוררת) טען כי בית המשפט קמא שגה בכך שלא נתן את המשקל הראוי למסוכנות הנשקפת מהמשיבים לנוכח עבירת השוד שעברו באופן מתוכנן, בחבורה, בתעוזה ותוך שימוש באלימות. עוד נטען, כי ישנן מספר פעולות חקירה בנות שיבוש שעל המשטרה להשלים וכי היה קשה מאד לנהל את החקירה בעוד בית המשפט קמא קצב למשטרה סד זמנים בלתי אפשרי (יום אחד). זאת אף בלי להתחשב בפרקי הזמן הדרושים לשם הוצאת עצורים מבית המעצר כדי להביאם לחקירה ובהתעלם מהעובדה שרק ביום הדיון (15.6.2022), בשעות אחר הצהריים, חתם בית המשפט קמא על הצווים הדרושים למשטרה לשם השלמת פעולות החקירה. לפיכך טען, כי יש לאפשר למשטרה למצות את החקירה "כמו שצריך" ולהתייעץ עם הפרקליטות באופן מושכל.

10. עו"ד רבאח, בא-כוחו של הבגיר, טען כי כאמור בהחלטת בית המשפט קמא, מראש נקבע (בהחלטה מיום 14.6.2022), כי בהיעדר התפתחות ממשית בחקירה, המשיבים ישוחררו בתנאים שנקבעו. מאחר שלא נערכו בפעולות חקירה ממשיות בין שני הדיונים, היה מקום להורות על שחרור המשיבים, כפי שנקבע. עוד הוסיף, כי כפי שקבע בית המשפט קמא, אם המשטרה חלקה על ההחלטה מיום 14.6.2022, היה עליה להגיש ערר בעניינה ולא להגיש בקשה חדשה להארכת משך מעצר המשיבים. בעניין העבירות הוסיף, כי נסיבות השוד אינן חמורות, כי לא היה שימוש ב"אלימות מופרזת" וכי אין הצדקה להשאיר את המשיבים במעצר. לטענתו, לבגיר נכות ברגלו שמונעת ממנו אפשרות

לרוץ, הוא בעיצומן של בחינות בגרות ולכן אין מקום להותירו במעצר.

בנוסף לכך טען, כי מעצר המשיבים בניגוד להחלטת בית המשפט קמא הופכת את מעצרו למעצר לא חוקי וכי היה על המשטרה לאפשר למשיבים להגיע לדיון בעודם משוחררים. כמו כן טען, כי אף לנוכח העיכוב בן מספר השעות בהבאת המשיבים לדיון ישנה הצדקה לשחרורם מהמעצר.

11. עו"ד פרחאט, בא-כוחו של הקטין הצטרף אל טענותיו של עו"ד רבאח ואף חזר והדגיש כי מעצר המשיבים לאחר השעה 14:00 היה לא חוקי, וכי לא הייתה כל סיבה לכך שהמשיבים יובאו אל הדיון באמצעות המשטרה. לטענתו, אף יש לתת את הדעת לכך שלא דובר בעיכוב קצר בשחרור המשיבים, אלא בכך שדובר במספר שעות עד הגעתם אל הדיון. עוד הוסיף, כי במסגרת הערר יש לבחון את החלטת בית המשפט קמא מיום 15.6.2022 ולא את החלטתו מיום 14.6.2022, שבעניינה לא הוגש ערר. לפיכך טען, כי משלא הוגש ערר על ההחלטה הראשונה, לא ניתן עוד להגיש ערר על ההחלטה השנייה. עו"ד פרחאט אישר כי אמנם אין מחלוקת על כך שישנן ראיות המצביעות על חשד סביר שהמשיבים עברו את העבירות, אך מאחר שלא הייתה התפתחות משמעותית בחקירה לאחר הדיון הראשון, הייתה הצדקה להורות על שחרור המשיבים ולכן טען, כי יש לדחות את הערר. לבסוף טען, כי נראה שבכל מקרה דובר בעבירת גניבה רגילה ולא בעבירת שוד.

דיון והכרעה

הערר לגופו

12. ראשית לכל ולגופו של הערר, כאמור בהחלטה שניתנה בתום הדיון אתמול, ראיתי לנכון לקבל את הערר ולהורות על המשך מעצר המשיבים, כפי שנקבע. זאת בהיעדר מחלוקת בדבר קיומן של ראיות המבססות חשד סביר ומשנוכחתי בעצמי כי הראיות הן בעוצמה גבוהה, הרבה מעבר לראיות המקימות רק חשד סביר.

כמו כן, כפי שטען בצדק רב נציג המשטרה, המשיבים עברו את העבירות המיוחסות להם לאחר תכנון, אשר ניתן להבחין בו בבירור מאופן התנהלותם כפי שתועד בסרטון, בחבורה, בתעוזה רבה ותוך שימוש באלימות. אף ניכר כי גם דרך המילוט ואופן בריחת המשיבים מהמקום, המתועד בסרטוני מצלמות האבטחה, היו מתוכננים.

לכל האמור יש להוסיף את העובדה שלחובת כל אחד משני המשיבים ישנה הרשעה קודמת רלוונטית. לבגיר הרשעה קודמת בעבירת רכוש ולקטין הרשעה קודמת בעבירת שימוש פחזני באש ושלוש עבירות ניסיון תקיפת שוטר שבעטין נשא בחמישה חודשי מאסר בפועל.

כל אלו מצביעים על מסוכנות מצד המשיבים, שאליהם מצטרף החשש לשיבוש החקירה לנוכח פעולות החקירה שהמשטרה מבקשת להשלים ואשר טרם הושלמו, כמפורט בדו"ח הסודי שהוצג לעיונו של בית המשפט קמא ולעיוני.

13. אם ישנן ראיות המקימות חשד סביר ואף ישנה עילה להמשך המעצר, ראוי ונכון לאפשר למשטרה להשלים את החקירה במהלך פרק זמן סביר.

קודם מעצרים של המשיבים וסמוך לאחר מעצרים נעשו פעולות חקירה רבות ומשמעותיות מאד אשר הובילו למעצרי המשיבים. העובדה שנדרשו כשבועיים לשם איתורם, אינה צריכה לזכות אותם ב"פרס". כמו כן, למרות פעולות החקירה הרבות והמשמעותיות שנעשו, אין בהן די. לשם השלמתן זקוקה המשטרה לפרק זמן סביר. לא יתכן לקצוב למשטרה פרק זמן שהוא לחלוטין בלתי אפשרי לשם השלמת החקירה ולאחר מכן, משלא עלה בידיה לקדם את החקירה ולהפיק ראייה "משמעותית ובלתי צפויה" באותו פרק זמן קצר ובלתי אפשרי, להורות על שחרור המשיבים רק מהטעם שלא חלה התפתחות דרמטית בחקירה.

מכל הטעמים האמורים, נקבע כאמור, כי משך מעצרים של המשיבים יוארך.

הטענה בדבר המעצר הלא חוקי

14. כידוע, כפי שנקבע פעמים רבות בהחלטותיו של בית המשפט העליון, "ההלכה הרווחת בבית משפט זה היא כי עצם העובדה שאדם היה נתון במעצר בלתי חוקי - הגם שיש בה כדי להשפיע על ההחלטה אם לשוב ולהורות על מעצרו של אותו אדם - אינה מהווה שיקול יחיד ומכריע בהחלטה אם להיעתר לבקשת המעצר המוגשת, ובית המשפט אינו רשאי להתעלם מן השיקולים האחרים העומדים ביסוד הבקשה למעצרו של נאשם... שומה אפוא על בית המשפט הדין בבקשת המעצר לאזן בין השיקולים העומדים בבסיס הבקשה לבין חומרת פגם אי החוקיות שנפל בהליך" (בש"פ 1219/12 אלקריץ נ' מדינת ישראל (14.2.2012), כבוד השופט ע' פוגלמן, פסקה 6 וכן ראו את הפסיקה הנוספת הנזכרת שם).

לעניין זה אף אין רלוונטיות לסיבת התקלה שבעטייה היה העצור במעצר לא חוקי ואף לא אם התקלה הייתה בעטיין של רשויות התביעה. "בתי המשפט שבו וקבעו כי תקלות מצדן של רשויות התביעה שהביאו לכדי מעצר לא חוקי - אינן מובילות בהכרח לשחרורו של הנאשם" (בש"פ 6100/13 פלוני נ' מדינת ישראל (17.11.2013), כבוד השופט ח' מלצר, פסקה 14). לפיכך, אם אירעה תקלה, יש לשקול זאת, אך תקלה זו אינה אלא שיקול אחד מתוך רבים. שכן כאמור, "עצם העובדה שנפל פגם בהליך המעצר איננה עילה לשחרור 'אוטומטי', ויש ליתן משקל לשיקולים רלבנטיים נוספים" (בש"פ 8656/17 מדינת ישראל נ' אבו חאמד (15.11.2017), כבוד השופט נ' סולברג, פסקה 12).

15. בענייננו, ככל שניתן היה להתרשם, העיכוב שהיה נעוץ במשטרה, אם היה, היה למשך זמן קצר מאד. לאחריו, כמפורט לעיל, היה זה שירות בתי הסוהר שגרם לעיכוב בלתי נסבל בשל התעלמותו מהחלטת בית המשפט. כך או אחרת, משנמצא כי יש להורות על המשך מעצר המשיבים לשם מיצוי החקירה ולנוכח מסוכנותם והחשש מפני שיבוש החקירה, בעוד שלא הייתה מחלוקת בעניין הראיות, לא נמצא כי יש במעצר הלא חוקי בן מספר השעות כדי לשנות מההחלטה.

הטענה שלפיה היה על המשטרה להגיש ערר על ההחלטה מיום 14.6.2022

16. נכון נהגה המשטרה בכך שפנתה ביום 15.6.2022 אל בית המשפט קמא בבקשה חוזרת להוסיף ולהאריך את משך מעצרם של המשיבים ולא אצה רצה להגיש ערר על ההחלטה מיום 14.6.2022. אמנם לא הייתה מניעה להגיש ערר על החלטה זו, אך כידוע, דרך המלך היא בפניה אל בית משפט השלום לשם הארכת מעצר בשל הצורך בהשלמת החקירה וכמובן גם לנוכח קיומן של ראיות המקימות למצער, חשד סביר, לנוכח קיומן של עילות מעצר ולנוכח ההתפתחות בחקירה, גם אם לא הייתה דרמטית. כבר אמרנו כי בפרק הזמן הקצר מאד שהוקצב למשטרה, לא ברור כיצד ניתן היה לצפות שתחול התפתחות דרמטית. כך במיוחד לנוכח פעולות החקירה המשמעותיות מאד שנעשו עוד קודם לדיון הראשון מיום 14.6.2022. אף יוער, כי פעולת החקירה שנעשתה בין שני הדיונים לא הייתה פעולה סתמית, שטחית או טכנית, אלא הייתה זו פעולת חקירה משמעותית.

ראוי היה שבית המשפט קמא ישוב ויבחן את הדברים מחדש, חלף היצמדות להחלטתו מיום 14.6.2022, תוך קביעה כי לא התקיימו התנאים שהציב למשטרה באותה החלטה.

סירוב בית המשפט קמא לעכב את השחרור לשם הגשת ערר על החלטתו

17. המקרים שבהם בית המשפט לא יעכב את שחרור העצור כדי לאפשר למשטרה לערר על החלטתו אמורים להיות חריגים ונדירים. אפשרות זו שמורה בעיקר לאותם מקרים שבהם הראיות חלשות מאד, עד כי ישנו ספק אם יש בהן כדי לבסס חשד סביר ואף לא נמצאה עילת מעצר המצדיקה את המשך המעצר. גם אז, בדרך כלל יש לעכב את השחרור, כדי לאפשר למדינה להשיג על החלטת השחרור. בוודאי שיש לעכב את השחרור כדי לאפשר הגשת ערר במקרים דוגמת המקרה הנדון, שבהם אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות מספיקות לשלב המעצר ואף נמצא כי ישנה עילת מעצר (שהרי בהחלטה מיום 14.6.2022 נקבע כי ישנן מספר פעולות חקירה בנות שיבוש ואף מתקיימת עילת המסוכנות).

18. בשורה ארוכה מאד של החלטות שניתנו בבית המשפט העליון נמתחה ביקורת נוקבת על החלטותיהם של שופטים הדנים בבקשות מעצר, אשר לאחר שראו לנכון לשחרר עצורים, דחו את בקשותיהם של המדינה לעכב את השחרור כדי לאפשר לערר על החלטותיהם (ראו למשל, מתוך רבות: בש"פ 11271/03 **מדינת ישראל נ' אלפרון**, פ"דנח(2) 406 (2003), כבוד השופטת ד' ביניש, פסקה 9 והפסיקה הרבה הנזכרת שם (להלן - **עניין אלפרון**); בש"פ 509/12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (17.4.2012), כבוד השופט י' עמית, פסקאות 25-26 והפסיקה הרבה הנזכרת שם (להלן - **בש"פ 509/12 פלוני**); בש"פ 3133/05 **אוקסנקרוג נ' מדינת ישראל** (29.3.2005), כבוד השופטת ע' ארבל, פסקה 7; בש"פ 7968/01 **מדינת ישראל נ' פלוני** (16.10.2001), כבוד השופט מ' חשין).

בעניין **אלפרון** מובא דיון נרחב מאד בעניין נסיבות שבהן בית המשפט הדן במעצר מסרב לעכב את שחרור העצור (חשוד או נאשם), כדי לאפשר הגשת ערר על החלטתו. באותו עניין הודגש, כי "**אכן, בית-משפט זה כבר עמד על כך כי העובדה שבית-משפט קמא סובר כי ראוי לשחרר נאשם ממעצר, החלטה היא הנתונה לערר, ונכון וראוי**

הוא כי בית-משפט קמא ייתן הזדמנות לבית-משפט שלערעור להידרש לערר המדינה בלא שיווצר סיכון אך בשל שחרורו של נאשם ממעצר עד לשמיעת הערר... על בית-המשפט אשר החליט על השחרור 'לשקול היטב-היטב' עד שמסרב הוא לבקשת המדינה לעשות שימוש בסמכות לעכב את החלטתו (...). ניתן אפוא לקבוע כי בהפעלת שיקול-הדעת יש לתת משקל רב להודעת המדינה כי יש בכוונתה להעביר את ההחלטה תחת שבט הביקורת של ערכאת הערעור ולהימנע מלסכל כוונה זו, אלא אם עיכוב השחרור, ולו לתקופה קצרה בלבד, יביא לפגיעה בלתי מידתית בזכותו של הנאשם לחירות" (שם).

19. לכל האמור יש להוסיף גם את העובדה שלפיה מעת שהמדינה מבקשת להגיש ערר על שחרורו של עצור, לא רק שהכלל הוא כי יש לאפשר לה לעשות כן, אלא אף יש להקצות זמן סביר לשם הגשת הערר וכדי לאפשר לערכאת הערעור לקבוע את הדיון בשעה סבירה ובהתאם לאפשרויות יומנה. לא אחת נקבע לעניין זה כי אין מקום לכפות על ערכאת הערעור לקיים דיון בערר על שחרורו של עצור תוך שעות בודדות. אף הודגש כי יש לכבד את קביעת המחוקק בסעיף 55(א) בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, כי ניתן לעכב את השחרור **למשך ארבעים ושמונה שעות**, כדי לאפשר הגשת ערר על השחרור (ראו בין השאר את ההחלטות הבאות: בש"פ 4483/05 **מדינת ישראל נ' שיף** (19.5.2005), כבוד השופט א' גרוניס, פסקה 13 (להלן - **עניין שיף**); בש"פ 603/13 **מדינת ישראל נ' מחמלי** (25.1.2013), כבוד השופט ע' פוגלמן, פסקה 8; בש"פ 7602/04 **מדינת ישראל נ' אבו אלהווא** (17.8.2004), כבוד השופט א' גרוניס, פסקה 6; בש"פ 9821/03 **מדינת ישראל נ' סיטבון** (4.11.2003), כבוד השופט י' טרקל, פסקה 6).

20. ניתן אפוא, לסכם את הדברים בכך ש"ככלל, ראוי לבית משפט של מעצרים לאפשר לערכאת הערעור להעביר את החלטתו תחת שבט ביקורתה, ועליו 'לשקול היטב-היטב' שעה שמסרב הוא לבקשת המדינה לעשות שימוש בסמכות לעכב את החלטתו" (בש"פ 509/12 **פלוגי**, שם). לא זו בלבד, אלא שכאמור, "ככלל, ולמעט במקרים יוצאי דופן, ראוי כי תיקבע תקופה בת 48 שעות לעיכוב השחרור" (עניין **שיף**, שם). בוודאי שאין להימנע מעיכוב השחרור אם ישנן ראיות מספיקות ונמצא כי ישנה עילת מעצר. אף אין לכפות קיום דיון בערר תוך שעות בודדות ובכך להכניס את כל הגורמים הנוגעים בדבר - עורכי דין, משטרה, עובדי בית המשפט (מזכירות, מתורגמנית וקלדנית) ואת בית המשפט עצמו - לסד זמנים בלתי אפשרי.

סיכום

21. כפי שנמסר לצדדים בתום הדיון אתמול, 15.6.2022, הערר מתקבל ובהתאם לכך המשיבים ייעצרו עד יום 19.6.2022 בשעה 13:00.

משהוסרו שמות המשיבים, אין מניעה לפרסם את ההחלטה.

ניתנה היום, י"ז בסיוון התשפ"ב, 16 ביוני 2022, במעמד המשיבים ובאי-כוח הצדדים (כמפורט בפרוטוקול הדיון מהיום).

תמר בר-אשר,
שופטת